

Alexandru Musina

* * *

Ce se întâmpla cu cei
Care n-au fost la Riondo, la Paris,
La Napoli, Washington, la Yokohama?

Ce se întâmpla cu cei
Care-au visat între gunoaie și blocuri slinoase
Și au murit?

Cu noi ce se întâmpla? Cine va tine
Minte numele noastre? Și ajunși
Dincolo, milioane de ani, ce vom povesti?

De ce?

De ce vine tristetea? De ce sta mereu
Dupa coltul casei, în dulap, sub masuta din sufragerie,
În spatele cartilor din biblioteca?
De ce se strecoara? De ce pîndeste?
Am fost buni și cuminti. Ce are cu noi?
De ce ni se-arata în ochii prietenului,
Pe fata, în zîmbetul femeii iubite?
De ce, de ce? De ce ne trezim dimineata
Și oftăm și privim în gol? Ce caută-n visele noastre,
În somnul nostru? Am fost buni și cuminti. De ce nu ne lasă în pace?
De ce aterne, ca o pelicula pe parbrizul masinii,
De ce aburește oglinda din hol? De ce patrunde, nestiut,
Ca un virus în ficat, în creier, în plămîni, în pancreas?
De ce ne macina oasele, ne obosește inima, ne-ngroasă vinele mîinii?
Am fost buni, am fost cuminti, am fost buni,
Am fost cuminti... Ce mai vrea de la noi?

Micile daruri

Daruri ale aerului, ale luminii obosite,
Ale unui Dumnezeu tot mai îndepărtat.
Mîzgaleli
Pe spatele Diagramelor Lui.

Cînd tot ce ai iubit se scufunda încet,
În aer, în lumina, în mîzga din creier...
Și ramîn... Ce ramîn? Mici reflexe în aer,
Cicatrici, o muzica ce dilată
Imperceptibil celulele.

Pîna adormi. Sau te trezești? Pîna reazi
În zgomot, în chingile poftelor, ale viselor,
Tot mai cleioase, tot mai speriate.

Ca si trupul. Tot mai înspaimântat
De lucruri, de cuvinte. Lacuri de mercur
Acoperind tot ce a fost.

Tu, strînge din dinti, tine ochii deschisi,
Tine aproape! De lucruri, de cuvinte.

Doar acolo, acolo mai ies la suprafata
Reflexele, vocile, micile daruri
Ale aerului, ale luminii, ale unui Dumnezeu
Tot mai îndepartat.

Altfel nu se poate

As vrea sa pasesc în gradina.
Si sa zîmbesc marului, visinului sa-i zîmbesc.

Dar nu se mai poate, nu se mai poate.

Am învățat Legea Comertului.
Magistru (unul mic!) am ajuns. Pielea
Mîncata mi-e de pecingine: cuvinte si lucruri
Vândute si cumparate, vândute.

Cu ce platim? Cu zîmbetul, cu aura noastra.
Dar altfel nu se poate, nu se mai poate.

Regele diminetii

Aici, sînt eu, un rege mic, de dimineata.
Un împarat cu ochii încetosati.
Aici eu comand. Fac ce vreau:
Pot sa ma scol din pat. Sa ma spal
Pe fata, pe dinti. Sau nu.

Aici, un animal nemasurat de mare
Asculta numai de mine. Fac ce vreau.
Pot sa-nchid ochii, sa-l las sa plece. Sau nu.

Aici sînt eu. Un rege transparent al diminetii.
Un împarat cu ochii de ceata.

Unchiul Din

Unchiul Din, sontorog din nascare,
În regatenele lui cenusii, pline de praf,
Cu palaria verde, slinoasa, lasata pe ceafa,
Intra pe poarta, dadea un chiot si racnea:

„Unchiuleee! Acasa esti?
Hai, c-am venit sa cinstim!”

Tata mos, numai în izmene si-n came-soaia alba,
Iesea, cu ochii cîrpiti de somn, pe treptele de ciment
Si zicea: „Bine-ai venit, nepoate! Ai ceva?”

„Are nepotul, are...”, zicea unchiul Din
Si scotea din traista decolorata
O jumătate de rachiu. „Unchiuleee!”, racnea,
„Eu pe dumneata te iubesc, c-ai fost om cu mine
Cînd am ramas singur.”

„Asa-i, asa-i”, zicea tata-mos si se-aseza
În fund pe treptele de la intrare.
Sontîc, sontîc, unchiul Din se-apropia de el
Si-i întindea sticla, care stralucea o clipa în soare.

Pean

Iarasi rasuna teville din pereti:
Rahatul se duce,-n timbale si goarne
Spre vesnicul loc, spre marea taina a reciclarii.

Se întoarce-n pamînt. Eu însumi, încet,
Bucata cu bucata, ma întorc în pamînt.

În sunet de trompeta si de chimvale,
Se duce, se duce... Ce ramîne în cusca, în sarcofag,
În cutiuta mea luminata?

Sa vina zorii! Sa orbesc! Sa uit!
Sa nu mai înteleg nimic. Sa deschid fereastra.

Faianta

Prin casele noastre trec mii de tuburi si fire,
Mii de furnici, sobolani care viseaza
Si lasa-n urma lor milioane de cacareze.

Mîna învinetita de frig, parul naclait de sînge,
O gaura în stern, unde se-aduna gunoiul,
O chiuveta plina de vase nespalate si voma.
Dar mintea mea? Hello, se vede ceva?!
Se vede ceva dincolo de pielea tot mai batrîna,
De oasele macinate de singuratate?

Caldura, caldura, caldura! Repede, sobolanul

A nascut o mie de pui, sa-i strivim, furnicile
Au izbucnit din gura, din nas, sa le strivim,
Gîndacii rasar de sub unghii, sa îi strivim!
Repede, repede, cu spray, cu detergent, repede, repede,
Sa ramina totul curat!

Ca un craniu într-o vitrina. Ca faianta
De pe care-am sters sîngele, voma, urma de creier.
Ca o camera de hotel în care intri
– Viata ta – pentru prima data.

Nu vezi firele din pereti, furnicile, sobolanii,
Soarele bate-n fereastra, miroase a nou...
Deschizi ochii: pamînt. Deschizi gura: pamînt.
Jur împrejur: pamînt transparent,
Care-ti intra-n orbite, în plamîni, în creier,
Care te-nghite cu totul.

Prea multa carne, prea multa piele, furnici, sobolani,
Prea multe cuvinte si creier si sînge... Cîndva
Doar oasele craniului vor fi dezgropate, albe, curate,
Vor fi puse-n muzeu.
Faianta straveche. Luminînd stins. Nepretuita.

(Din volumul „*Regele diminetii*”,
în curs de aparitie la **Editura Tracus Arte**)